

Zsoltár 1962-ben

Pap József

*Mert látásunk vizslái megcsaholják
Az állhatatos homály minden lépését*

*Mert az értelmetlenség ütötte réseket
Beöntjük szavaink kemény ércével*

*Mert hirtelen haragunk tenyerével
Az epétlen csillagok arcába csapunk*

*Mert a szívek bolygó-távközébe
Vakmerő terpeszünk hídját ékeljük*

*Mert erőnk partjait áttörve
Mebolygatjuk a megférés fehér körét*

*Mert alázatunk homokóráját
A türelmetlenség tüzébe vetettük*

*Mert a megtorpanás-mosolyú szájakba
Az elszántság zabláját feszítjük*

*Mert szeretetünk mohó indáival
A mindenség töviseire fonódunk*

Nem lesz nyugodalmunk haló porunkban sem.